

Z knížky Lenky Palatové
Doteky motýlích křídel
aneb psst... o tom se nemluví

30. 1. – 1. 2. 2012

*(po rozhovoru s nejstarší dcerou...o závisti,
o výjimečnosti, o tom být svá...mít odvahu
vystoupit z davu, jít svou cestou a při tom
neprovokovat...o tom, jak snášet samotu
z toho vyplývající...chtěla bych ji utěšit...
vzpomenu na verše, které jsem ještě
nezapsala do PC, a rozvinu je...)*

Co říci dětem?

Nevěš jim na nos bulíky,
svět krutý je a veliký.
Vždyť pýcha mocných s ním jen hýbe,
dav hlupáků jim na vše kýve.

Dav, co si žádá průměrnosti,
když vynikáš, to je mu k zlosti.
Tak raděj šedost a skloněnou hlavu...
a v ničem příliš nevyčnívat z davu...

Přesto však dav miluje hrdiny...
co pro pravdu se zřeknou rodiny...
co pro pravdu se zřeknou svobody...
co snaží se o světské obrody.

Tak kdo dneska sebere odvahu?
Postaví se... a získá převahu?
Převahu pramenící z čistoty
a obyčejné lidské prostoty!

Vždyť ten svět je také plný citů...
objetím lásky, náručí soucitu.
Oprosti se, prosím, od lidské malosti,
a zůstaň věrná své skryté velikosti.

Ignoruj závist, tu vášeň šedosti,
potlačuj ego, však ne do průměrnosti.
Skrz skromnost duše - dosáhni výjimečnosti,
prosté jak bytí ve své jedinečnosti.

Přikloň se k životu, k lidské důstojnosti...
s moudrostí srdce - pak dotkneš se věčnosti!
...a s klidem v duši postavíš se závisti...
...ta už Tě nepálí...vždyť žiješ v radosti.

Můžu snad pravdu říci malým dětem?
Jak je to vskutku s naším světem?
Že mě to hluboko v mé duši bolí?
... přemýšlím nevím jak... slzy se valí...

Mám snad říct všecičko, v co věřím sama?
Že Země škola je, k dimenzím brána?
Že na Zemi se všichni jenom učíme?
A přitom také dávné křivdy čistíme?

Že Země je tak rovněž obří nemocnice?
... jen skládka duší... a nic více?
Že stále dokola – ve věčné recyklaci...
... bojujem' se smrtí ... ač nezemřem' přeci?

A že se na Zem stále znovu rodíme?
Jako hovnivál tu Zemi k dobru valíme?
Že prožíváme znovu stará dramata?
stále dokola... snad lépe... než jsou odžita?

Že pevné vazby nás zde jak okovy drží...
my poslepu jdem', chceme se vyhnout strži...
Ty vazby lásky ... a dávných krveprolití...
nejraděj nakopala bych to všechno do řiti!

A přitom obdivuji světa dokonalost!
... a uznávám svou drobnost, malost.
Obdivuji svět s tím jeho soukolím...
...nic jiného si ani nevolím.

Co tedy řeknu těm svým dětem?

Že kvůli nim a jejich dětem...
snažím se pohnout dnešním světem?
Že kvůli nim a jejich dětem...
snažím se pohnout celým věkem.

Tím dlouhým věkem plným válek,
oddělených to světů, citových dalek...
Snad pouhým slovem a již ne krutostí
se celý svět od válek oprostí.

Snad pouhou myšlenkou a již ne bolestí,
dojdeme k poznání a snad i ke štěstí.
Snad silou mysli a již ne hloupostí,
rozdíly na Zemi lehce se přemostí.

Snad tyto mosty stavěné z pochopení,
starý svět válek již na dobro změnění.
... a místo slepoty, provázené bojácností,
nastoupí ... láska vedená vědomostí...

... pokračování...

... stále mi to leží v hlavě... dopisuji následující den, 1.2....

Co tedy opravdu – můžu říci dceři?
Že vyšší síly ten náš svět střeží?
Že vyšší síly ten náš svět brání?
A nás i před poznáním chrání?

Že tohle vše má dobrý důvod?
...bez ohledu na lidský původ.
Že tohle vše má hlubší smysl,
přesahující lidskou mysl?

Že rychlost poznání, příliš světla...
by lidskou mysl – snadno spletla?

...

Tak raděj méně v jednu chvíli,
víc věnovat se – lidské pili.

Víc věnovat se lidství vůbec,
a nebýt pořád jako trubec...
Víc věnovat se člověku...
... a dnešnímu věku.

Nepoznávat jen pro poznání...
... poznání samo nezachrání!
S poznáním moudře konati...
... hranice všechny překonati,

... vždyť s poznáním co máme v moci,
rozpoutat můžem' revoluci...

